

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Stępińska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko P. J.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie

z dnia 13 listopada 2013 roku, sygn. akt I C 57/13/N

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz strony powodowej (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 3.957,65 (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt siedem 65/100) złotych wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi 20% w skali roku, lecz nie więcej niż czterokrotność każdorazowej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, liczonymi od kwoty 2890,42 złotych od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 891,93 złotych od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz strony powodowej (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu”;

2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 maja 2014 r.

Apelacja strony powodowej (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 13 listopada 2013 roku, sygn. akt I C 57/13/N, którym oddalono powództwo przeciwko P. J. o zapłatę kwoty 3.957,65 złotych wraz z odsetkami, jest zasadna i skutkuje postulowaną zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Stan faktyczny ustalony został przez Sąd Rejonowy w stopniu niewystarczającym dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie, co prowadziło do naruszenia prawa materialnego, a to art. 123 k.c., a z drugiej strony do nierozpoznania istoty sprawy. Jednakże materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na zmianę zaskarżonego

wyroku, a tym samym nie zachodzi podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 505¹² § 1 k.p.c.

Należy podnieść, iż strona powodowa załączyła do pozwu dokumenty, w szczególności wykaz operacji na rachunku karty (k. 30-37). Wynika z niego jednoznacznie, że pozwany dokonał już po wypowiedzeniu umowy następujących wpłat: w dniu 14 lipca 2009 roku kwoty 150 złotych, w dniu 3 listopada 2010 roku kwoty 100 złotych, w dniu 7 lutego 2011 roku kwoty 100 złotych, w dniu 14 kwietnia 2011 roku kwoty 100 złotych i w dniu 4 lipca 2011 roku kwoty 100 złotych (k. 36). Nie budzi wątpliwości Sąd Okręgowy, iż takie postępowanie pozwanego stanowiło tzw. niewłaściwe uznanie długu, bowiem realizując częściowo ciężące na nim zobowiązanie w dostateczny sposób dał wyraz swej wiedzy o jego istnieniu oraz woli jego – przynajmniej częściowego – uregulowania. Tego rodzaju postępowanie dłużnika, mogące wywoływać u wierzyciela przeświadczenie, że należność zostanie spłacona dobrowolnie, zasadniczo skutkuje przerwaniem biegu przedawnienia całego roszczenia, na gruncie art. 123 § 1 pkt 2 k.c. (por. M. Pyziak-Szafnicka, komentarz do art. 123 k.c., publ. w Lex).

Strona powodowa nie powołała się wprawdzie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym na przerwanie biegu przedawnienia, jednakże okoliczność tę Sąd powinien brać pod uwagę z urzędu, o ile istnieją podstawy do ustalenia, że do zachowania skutkującego przerwą biegu przedawnienia faktycznie doszło. Podniesienie przez stronę stosownego twierdzenia procesowego nie jest tu bezwzględnie konieczne, jeżeli z przedłożonego przez nią materiału dowodowego okoliczność tego rodzaju wynika – a tak jest w sprawie niniejszej. Należy bowiem zauważyć, że jedynie pozytywne wystąpienie przedawnienia Sąd uwzględnia na zarzut dłużnika, natomiast przerwę lub zawieszenie biegu przedawnienia winien badać z urzędu. O ile skuteczny upływ terminu przedawnienia powoduje przekształcenie zobowiązania cywilnego w zobowiązanie naturalne, o tyle przerwanie biegu przedawnienia automatycznie skutek ten niweczy. Jakkolwiek więc strona powodowa, mimo stosownego wezwania, nie odniosła się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym do zarzutu przedawnienia, niemniej nie można z powyższego wywodzić niedopuszczalności uwzględnienia twierdzeń w tym przedmiocie podniesionych w postępowaniu odwoławczym – również na gruncie art. 381 k.p.c., odnoszącego się jedynie do faktów i dowodów, a nie do twierdzeń odnośnie stosowania prawa. Jeżeli dowody, z których możliwe jest wyprowadzenie określonej, relewantnej dla ostatecznego rozstrzygnięcia okoliczności zaoferowane zostały z zachowaniem rygorów proceduralnych, to Sąd ma obowiązek stosować prawo materialne z urzędu w granicach ustaleń faktycznych, jakie mogą zostać poczynione na podstawie tych dowodów i nie jest związany twierdzeniami i argumentami prawnymi stron. Z tych też względów dopuszczalne jest również podważenie rozstrzygnięcia Sądu I instancji w oparciu o nowe twierdzenia i wywody, choćby nie były przedstawione we wcześniejszym postępowaniu, jeżeli mieszczą się one w granicach argumentacji stricte prawnej.

Pozwany przed Sądem Rejonowym wyraźnie oświadczył, że nie kwestionuje dokumentów zaoferowanych przez stronę powodową (k. 54) – co nakazuje przyjąć, iż roszczenie nie było sporne co do wysokości, jak również odnosi się do stwierdzonych nimi wpłat własnych pozwanego.

Obowiązek zapłaty kwoty wymagalnych należności z tytułu zaciągniętego kredytu ciąży na pozwanym na mocy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1376, ze zm.), a w zakresie odsetek za opóźnienie w wysokości określonej w umowie, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Nadto od skapitalizowanych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu odsetek strona powodowa może domagać się dalszych odsetek ustawowych, na podstawie art. 482 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok co do meritum i uwzględnił powództwo w całości. W zakresie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., Sąd Okręgowy uwzględnił należną opłatę od pozwu, zgodnie z art. 28 pkt 2 w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 90 poz. 594, ze zm.).

Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego w jakimkolwiek zakresie, w trybie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., mając na uwadze, iż uwzględnienie zarzutu przedawnienia przez Sąd Rejonowy zaistniało w znacznej mierze na skutek nielojalnego działania strony powodowej, która nie odniosła się do

tego zarzutu, a tym samym potrzeba zwalczania zaskarżonego wyroku, niezależnie od jej skuteczności i zasadności merytorycznej, powstała na skutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi strona powodowa. Obciążanie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego byłoby więc w sprawie niniejszej sprzeczne z poczuciem słuszności.